



## СЕКТЕ

# ОТУЂЕЊЕ ОД БОГА И РАСТУРАЊЕ ЦРКВЕ БОЖИЈЕ - ГРЕХ ПРОТИВ ХРИСТА

*"Чувајте се лажних пророка који вам долазе у одјелу  
овчијем а изнутра су вуци грабљиви."*

*(Мат.7,15)*

**С**ВЕДОЦИ СМО свакодневно велике пропаганде разних протестантских, источњачких и сатанистичких секти, која се врши код нас. На улицама српских градова, а у последње време, чак и по селима, све чешће се срећу људи који деле некакву литературу и проповедају Србима о неким новим спаситељима света и човечанства. У штампи, на радио емисијама и на телевизији континуирано се појављују разни врачари, лажни пророци и пророчице и тзв. екстра сенси ("биоенергетичари" и "исцелитељи"). Србија као да је постала Мека за деловање секти.

Зато, запитајмо се сада сви ми православни верници ко су ти људи ? Одакле су дошли и када су почели да се шире и на нашим просторима?

Шта они то проповедају, да ли имају успеха и ако имају зашто?

Најпре, требало би разјаснити дојам секте. Реч секта долази од латинске речи (sequi) што значи следовати, пратити нечија начела. У хришћанству, ова реч је добила негативно значење и означава све верске организације, које немају ни једно својство Христове Цркве и које својим искривљеним тумачењем Светог Писма и непризнавања Светог предања, свештене историје и земаљске Цркве Христове имају за циљ да разбију јединство Цркве. Секташтво није само теолошка доктринарна заблуда, која обично настаје из незнања и недовољне обавештености, секташтво је јерес. Јеретик својим упорним изопачавањем и порицањем основних истина Христове науке, тобоже у име Светог Писма и на основу Светог Писма, чини грех против вере и Цркве Христове, а самим тим и грех против Христа. Зашто? Да би

одговорили на ово врло значајно питање морамо прво да разјаснимо шта значи реч "црква" у српском језику. Она нема само значење буквално преведене грчке речи "кириако́н" (κυριακόν) - Господњи дом или зграда у којој се врше богослужења. Значење речи "црква" најбоље је изражена у грчкој речи "еклисија" (Εκκλησία) која у најширем смислу речи значи скуп, заједница, а у нашем случају значи не било каква религијска заједница, већ хришћанска религиозна заједница. Тако, кад год се каже реч Црква у њеном правом значењу увек се мисли на Цркву Христову, тј. на заједницу слободних личности које верују у Христа Спаситеља рода људског и које су сједињене у Њему као једној глави својој (Митр.Московски Макарије ). Зато Св. ап. Павле када говори о избављењу рода људског у Христу каже да је то израз Божије благонаклоности и воље: "За остварење пуноће времена, да се све састави у Христу, оно што је на небу и оно што је на земљи у Њему. (Еф.1,10 ). Овим речима апостол Павле жели да каже да је Црква Христова Божанска установа коју је основао сам Господ Исус Христос. Њу не сачињавају само живи људи на земљи него и анђели небески и душе оних покојника који су по речима Св.ап.Павла добар рат ратовали, трку завршили, веру одржали (2 Тим. 4,7 ). А обе те Цркве и невидљива небеска и видљива земаљска сачињавају једно исто светотајанствено тело којем је глава Господ Исус Христос по речима Св.Писма: "Христос је глава Цркви." (Еф.5,23).

Управо то јединство земаљске и небеске Цркве у Христу чини да Црква није само видљива заједница већ је Она један мистични организам који је тајанственим, али стварним везама нераздвојно везан за Христа. А сам Спаситељ се о свом јединству, нераскидивој вези са својим верницима, тј. својом Црквом најбоље изразио онда када је говорио Јудејима о неопходности причешћа за спасење: "Заиста, заиста вам кажем: ако не једете тијело Сина Човечијега и не пијете крви његове, немате живота у себи. Који једе моје тијело и пије моју крв у мени пребива и ја у њему." (Јн. 6,53-56 ). Дакле, причешће је у једном тајанственом смислу право тело и права крв Христова и представља ту нераскидиву везу између Цркве и Христа. Тамо где нема тела и крви Христове нема ни Христа ни Његове Цркве. Зато свака она верска заједница која нема историјску везу са Христом и апостолима, ако нема праве Свете евхаристије тј. правога тела и крви Христове и ако оспорава основне истине Христове науке не може бити Црква, то је секта. Осим тога и Св.Писмо изричито тврди да нико од људи не може основати Цркву: "Јер темеља другога нико не може поставити осим постојећег, који је Исус Христос." (1. Кор. 3,11).

"Јер нема другога Имена под небом данога људима којим бисмо се могли спасти." (Дел.ап.4,12).

Међутим, и поред свега реченог многи секташи своје заједнице називају Црквом али то је онда само празан и узурпирани назив а не истинита Црква.

Секте су у ствари унутрашњи противници Цркве, јер поричу Црквену веру, Црквену организацију, и Црквену јерархију, а секташтво није само верска заблуда него грех против Цркве Божије. То је грех растурања Цркве Божије, а самим тим и грех против Христа, јер је Црква -Христова заједница, тело Христово а не само људска установа. Зато Христос гонитељу хришћана Савлу пред Дамаском није

рекао Савле зашто гониш моју Цркву већ: " Савле, Савле, зашто ме гониш?" (Дел.ап. 9,4 ). Овде треба још рећи да је свака секта равна отпадању од Христа по речима евангелиста Луке: "Ко вас слуша мене слуша, и ко се вас одриче, мене се одриче: а ко се мене одриче, одриче се Онога који је мене послао." (Лк. 10,16). Тако отпадник, тј. онај јеретик који одбацује Христа и престане да верује у Њега као Сина Божијег икупитеља и Спаситеља рода људског, који одбаци веру у Његово Божанство и у Свету Тројицу сам себе одваја од Христа и Цркве Његове. Он је отпадник (апостата), а отпадништво (апостасија) је најтежи грех против вере. Осим тога, када човек паднувши у јерес сам себе искључује из Цркве, тада га одбацује и невидљиви суд Божији а такође га и Црквена јерархија видљивим актом искључује из своје заједнице. Тако отпадник тројаким начином престаје да буде члан Цркве.

Јер, Христос је рекао: " Ја сам пут и истина и живот;" (Јн.14,6) и "Ко у мени не остане, избациће се напоље као лоза, и осушиће се, и скупиће је, и у огањ бацити, и спалити." (Јн.15,6). Овим речима евангелист Јован жели да каже да као што се лоза која се одвоји од чокота суши, сече, скупља и у огањ баца, тако исто бива и са човеком који отпадне од Христа. Колико је тежак грех отпадништва објашњава и Св.ап.Павле у посланици Јеврејима када упоређује преступника Мојсијевог закона са отпадништом од Христа. "Кад неко преступи Закон Мојсијев, по исказу два или три сведока, има да умре без милости; Замислите колико ће сада тежу казну заслужити онај који газди Сина Божијега, и крв Завјета којом је освећен за несвету држи, и Духа благодати вријеђа? Страшно је пасти у руке Бога живог " (Јевр. 10,28-29,31).

Став Цркве према јеретицима заснован је првенствено на Св.Писму. "Али ако вам и ми или анђео с неба проповијета јеванђеље другачије него што вам проповједасмо, анатема да буде!" (Гал.1,8) говори Св. ап.Павле галатијским хришћанима искушаваим од јеретика. Апостол овде изриче анатему, проклетство желећи тиме да истакне важност чистоте евангелске науке, неизменивости и неповредивости Еванђеља. А пошто је јерес намерно а и свесно извртање науке Христове лажним догмама, лажним преводима или погрешним тумачењима Св.Писма Св.ап.Павле нас саветује: "Човјека јеретика по првome и другоме савјетовању клони се, знајући да се такав изопачио, и гријеши; самога себе је осудио." (Титу, 3,10-11).

Из свега досад реченог јасно је да јеретици као и отпадници увек сами себе својеволјно одлучују од Цркве упорним остајањем при свом погрешном учењу. Црква иако у свом Црквеном праву поседује правила по којима се такви јеретици одлучују тј. лишавају заједнице са Црквом она их увек користи у крајњем случају, после примењеног низа средстава да се преступник поправи. Она прво увек молитвено позива грешника дубоко и искрено покајање, јер и сам Господ Исус Христос док је био на земљи није никога одбацио, стрпљиво је чекао свачије покајање. На приговоре фарисеја зашто се дружи са царинцима и грешницима Он је одговарао: Не требају здрави љекара него болесни. Јер нисам дошао да зовем праведнике но грјешнике на покајање." (Мт. 9.12-13).

Црква дакле у крајњем случају непокајања изриче казну одлучења јер је и сам Господ положио темељ одлучењу у својој Цркви и уопште дао Цркви власт суђења када је казао: "Ако ли њих не послуша, кажи Цркви; а ако ли не послуша ни Цркву нека ти буде као незнабожац и цариник." (Мт.18,17). Међутим, Црква се и тада усрдно моли за одлучене и чека њихов повратак и покајање, јер у опште казна у Црквеном праву има лековити значај, представља средство за оздрављење, које произилази из задатака саме Цркве - брига за спасење свих.

Историјски гледано секте се појављују врло рано, већ у апостолско време. О томе нам сведочи и Св.ап.Петар у својој посланици: "А било је и лажних пророка у народу, као што ће и међу вама бити лажних учитеља, који ће унијети јереси погубити и одрицаће се Господара који их искупи и довешће себи наглу погубао. И многи ће поћи за њиховим нечистотама, због којих ће похулити на Пут истине." (2 Петр. 2,1-2).

Такође о појави секти још у апостолско доба говори Св.ап.Павле у својим посланицама Коринћанима, Галатима, Колошанима и Солуњанима када верне опомиње да их не збуњују разни лажни учитељи, а и многа друга места у Св.Писму говоре о овом проблему. Тако, говори се о појави Симона Врачара (Дел.ап. 8,9), о појави секте Николаита (Откр. 2,15), о секташима који су тврдили да је Христос већ дошао по други пут као и данашњи Јеховини сведоци (2 Тим. 2,16-18). Поред ових неколико поменутих секти из најранијег доба Цркве било је још и разних гностичких секти а све оне заједно сведоче да се Црква већ од свог постанка борила са сектама и јересима.

Но, иако су секташи и узрочници секташтва били стално присутни у историји Цркве, период реформације који је започео у XVI веку, био је изузетно "богат" сектама и јересима. Из тог доба и из тог извора потекле су многе секте и јереси. Неке од њих су ишчезле, а неке су се задржале и до данас или у истом виду или нешто промењене или преображене. Реформација је била, а и данас јесте идејни извор и некадашњег и савременог секташтва. Зашто и о чему се заправо ту ради?

Наиме, када је почетком XVI века, тачније 1517. год. проф. теологије на Универзитету у Витенбергу др Мартин Лутер јавно устао против разних новотарија у Римокатоличкој Цркви и ауторитета папства уопште, започео је процес реформације. Он је првенствено био уперен против Римокатоличке Цркве и врло брзо је као каква епидемија захватио читаву Европу. Енглеска, а нарочито Немачка претрпела је страхоте тридесетогодишњег верског рата између римокатолика и протестаната, а и између протестаната међусобно, јер су се већ на самом почетку реформаторског, протестантског покрета појавила разна учења. Ни Лутер а ни његови следбеници Калвин, Цвинглин и енглески краљ Хенрих VIII нису више имали ни власти ни могућности да одреде границу докле се сме ићи са реформацијом Римокатоличке Цркве. Тако се појавио велики број секти у крилу протестанства већ на почетку покрета реформације, а у XIX и XX веку настаје његово нагло дробљење.

Вероватно да вође овог покрета нису желеле да до тога дође, али су сигурно били посредни изазивачи те расцепканости, јер су дали идејни и психолошки основ

за то. Наиме, Лутер је тврдио да се човек пред Богом оправдава само вером у Христа без добрих дела. Да би поткрепио ово своје тврђење Лутер је приликом превођења Св.Писма на немачки језик у посланици Римљанима, трећој глави 28 стиху додао реч САМО. У нашем синодском преводу на том месту гшше: "Мислимо дакле да ће се човек оправдати вером без дјела закона " (Рим. 3,28), а, у Лутеровом "само" вером без дјела закона". Тако је испало да ово место у Св.Писму потврђује Лутеров став да се човек оправдава само вером што у ствари није тачно. Св.ап.Павле у посланици Римљанима овом реченицом желео је заправо да каже да Закон који је био дат само Јеврејима није више средство спасења. Сједињењем Божанске праведности са људском природом Исуса Христа дата је праведност Божија целом човечанству и Јеврејима и многобожцима. Сада је делотворна вера а не Закон средство којим се човек оправдава у Христу. Оваквим поступком Лутер је дао библијско поткрепљење које је било не само психолошки основ за моралну лењост и опуштеност већ и идеалан основ за секташење. Јер када неко уобрази да је "поверовао у Реч Божију" онда је он убеђен да је "спасен" само кроз своју нову веру. Исто тако зачетници протестантизма сматрали су да је само текст Св.Писма једини извор вере и мерило истинитости и да свако може да га чита и тумачи без обзира на ауторитет Цркве, јер ће сам Дух Свети протумачити и учинити јасним његов смисао. Последица оваквог става је наравно неминовни распад протестантизма на секте, јер свака секта по овоме може себе да сматра једино исправном. Најзад да споменемо још један допринос протестантизма развоју и појави секташтва. То је протестантски рационализам који је почео просто са обожавањем Библије, а касније се претворио у такву радикалну критику Библије која је протестантске теологе водила у одбацивање саме Библије као Божанске књиге.

На основу ових протестантских начела свака секта је сада доносила своје специфичне ставове о Св.Писму, Св.предању, Св.Тројици, Господу Исусу Христу и о свим осталим учењима Христове Цркве желећи тиме да оспори истинитост Црквеног вероучења. Реформација неких секти отишла је тако далеко да се и оне саме просто налазе на самој граници јудејства и хришћанства (на пр.Јеховини сведоци).

Уопште, у историји Цркве од њеног постанка па до данас увек је било разних секти и секташтва. О њима је и сам Спаситељ изрекао неколико пророчанстава: "Јер ће многи доћи у име моје говорећи: Ја сам Христос. И многе ће преварити." (Мат. 24,5). "И изићи ће многи лажни пророци и превариће многе." (Мт. 24,11). Овде бисмо могли сада да запитамо: зар није Христос могао да учини тако да људи од Цркве не опадају? Наравно да је могао својом Божанском моћи. Но ипак то није учинио зато што Бог воли да човек буде слободно биће тј. личност и да се за Њега и Његову Цркву одлучи по слободној вољи, а не по морању било физичком било чудесном. А за позитивну одлуку дао је довољно доказа о својој Цркви да је истинска и права. Пре свега, Христова Црква није скорашња творевина, она постоји већ скоро две хиљаде година и надживела је многа силна царства, а осим тога стално је присутно живо и очигледно деловање Божије благодати кроз њено богослужење, Св. Тајне и обреде (богојављенска водица, Св. причешће, молитве и

др.). Зато бити члан православне - праве Цркве представља велику милост Божију и срећу. Она својом истином, својим православљем које је сачувано и запечаћено крвљу апостола, мученика и свих светих превазилази све неправославне, тзв. Цркве и исправним путем води ка спасењу. Зато Св.Јован Златоусти саветује: "Не удаљавај се од Цркве, зато што нема ничег јачег од Цркве. Твоја нада је Црква, твоје спасење је Црква, твоје уточиште је Црква. Она је виша од неба, шира од земље. Она никад не стари, него увек цвета." А појава секти и јереси нека не збуњује и заводи верне хришћане. Секте ће увек постојати јер је човек по природи и ограниченог знања и грехољубивих склоности, а ђаво је лукав и жели да Цркву разори. То наравно никада неће моћи да учини, јер је то и сам Спаситељ обећао у разговору са Св.ап.Петром: " А и ја теби кажем да си ти Петар, и на томе камену сазидаћу Цркву своју и врата пакла неће је надвладати." (Мт. 16,18). То значи да су сва врата пакла-разне секте, врачари, гатари, звездочатци и екстра сенси немоћни пред именом Господа Исуса Христа.

Ово зло семе посејано је на жалост и по Српском народу. Иако је и на овим нашим просторима секти увек било о чему нам сведочи и друга беседа Св.Саве на сабору у Жичи, секташтво је међу Србима појава релативно новијег датума. Прва протестантска секта међу Србима појавила се у другој половини XIX века и били су то Назарени.

Они су данас скоро ишчезли, али су зато за последњих 120 год. многе друге секте увезене из иностранства. После II светског рата секташтво у Србији као да доживљава свој "процвет" и по броју врста и по броју припадника. Осим протестантских секти појавиле су се многе источњачке секте а такође и врло широка и комплексна сатанска делатност. Навешћемо овде само неке најбројније и најагресивније секте које свакодневно придобијају - поробљавају велики број српских православних душа. Од протестантских секти то су: хришћанска адвентистичка црква (суботари), баптисти, мормони, Јеховини сведоци, хришћанска пентакостна црква, методисти, нова апостолска црква, а од недавно и секте: универзални живот, слободна црква, апокалиптичка секта и многе друге. Регистрованих има око двеста. Разни источњачки покрети и окултистичке групе су такође на нашу несрећу врло широко распрострањене. Од њих се посебно издвајају: покрет за свесност Кришне, Трансцендентална медитација, Ордо темпли оријентис, отворени сатанисти, Розенкројцери, Ошо раџнеш, Њу ејџ - ново доба, Саи Бабин покрет, Бела гностичка црква, удружење парапсихолога "Никола Тесла", антропозофи и теозофи, а и многе мање групе које свакодневно ничу и крију своја пребивалишта и места састајања. Свим овим демонослужитељкама обавезно треба придодати све лажне пророке, видовњаке, биоенергетичаре и нарочито астрологе који су у последње време постали изузетно популарни и код нас. Њиховој популарности и ширењу доста кумују и мас - медији јер, свакодневно на ТВ, радио и штампа објављује њихова "откровења" и тако утичу на формирање јавног мњења просечних верских необразованих лица, а могу да обману и делимично уцрковљене вернике. Узроци тако наглог развоја секти код нас су вишеструки. Иако сваки секташ посебно може да има своје личне разлоге због којих је отишао у ову или ону

секту постоје и извесни општи разлози. Неки од њих су: масовна обезбоженост српског народа, непознавање сопствене вере и културе, непосеђивање Цркве и непричешћивање. Атеизам је за последњих 50 год. узео и још увек узима велики данак. Пола века веронаука је избачена из школа а безбожни мас - медији непрестално су вршили антипропаганду православне вере, Српске Православне Цркве, свештенства и хришћанског живота и морала. Многе генерације су одвојене од Цркве и обезбожене. Понуђена им је слобода без Бога која заправо није слобода већ ништавило. Људска личност је потиснута и човек у овом отуђеном свету постао је само корисни "објекат". Зато данас многим генерацијама прошлост изгледа неважна, садашњица неподношљива и суморна а будућност неизвесна и тешка.

Духовно умртвљени и малаксали не осећају никакву ни сигурност, ни топлину, ни извесност. Међутим, с обзиром да је Бог створио човека по свом лику и подобију он нормално у себи има порив ка вечном животу и зато када остане без Истине, он је изгубљен, он непрестално трага за Њом. Трага за личним идентитетом који вечно може да постоји једино у Богу. Бог је љубав и човек када се нађе изван те заједнице љубави са Богом он губи своју једину праву слободу, његова личност умире, губи своју јединственост и своди се на ниво апсолутне анонимности. Човек постаје само тачка или у најбољем случају цифра на компјутерској листи. Тако изгубљени и унесрећени људи лутају као овце без пастира и лако постају плен вукова - секташа, који радо нуде неку заједницу у којој ће човек наводно добити неко разумевање, заштиту и утеху. У суштини све је то само привид испод кога се крије непријатељ рода људског - сатана.

А за све оне несрећне Србе који су заборавили да је Православље увело српски народ у историју и дало му културу и нови дух који чезне за слободом и савршеном личношћу, одрицање од своје Православне вере значи напуштање своје историје и одрицање од своје душе. Зато наш велики исповедник православља владика Николај Велимировић поручује свима нама: "Православље је нешто природно за све нас Балканце уопште, а за Србе посебице.

(" Шта је природно за нас" Сабрана дела књ. 9. стр.764.).



Излази по благослову Њ.П.Епископа нишког Г.Г. Иринеја

Сестринство манастира Св.Стефана Липовац